

Sygn. akt VI KZ 2/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie radcy prawnego **G. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 maja 2016 r.

zażalenia obwinionego na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
Krajowej Izby Radców Prawnych w W.

z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt WO [...]

o odmowie przywrócenia terminu do uzupełnienia braku formalnego kasacji

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 6 sierpnia 2015 r. G. S. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego kasacji, polegającego na jej podpisaniu przez adwokata lub radcę prawnego. Wezwanie, zaadresowane na ówczesny adres kancelarii obwinionego, odebrał jego ojciec – W. S.. Po bezskutecznym upływie terminu do uzupełnienia braku, zarządzeniem z dnia 21 października 2015 r., Przewodniczący WSD odmówił przyjęcia kasacji. Zarządzenie to zostało zaadresowane na ten sam adres, co wcześniejsze wezwanie do uzupełnienia braków kasacji i odebrane w dniu 26 listopada 2015 r. przez pracownika kancelarii obwinionego. W dniu 2 listopada 2015 r. obwiniony złożył wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych kasacji podnosząc, że zarządzenie z dnia 21 października 2015 r. nie zostało mu skutecznie doręczone. Wyższy Sąd

Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w W. postanowieniem z dnia 7 stycznia 2016 r. nie uwzględnił wniosku obwinionego. Postanowienie to zostało zaskarżone przez G. S., który podniósł w zażaleniu zarzut obrazy art. 126 § 1 k.p.k. przez bezzasadne uznanie, że obwiniony nie dotrzymał terminu do wniesienia kasacji ze swojej winy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie

Nie jest zasadna argumentacja wskazująca na obowiązek doręczenia wezwania do uzupełnienia braku formalnego kasacji radcy prawnemu M. K., wskazanemu w piśmie zatytułowanym: „kasacja” jako jego autora. Wprawdzie zgodnie z art. 120 § 1 k.p.k. wezwanie powinno być kierowane do osoby, od której pismo zawierające braki pochodzi. Tyle tylko, że w realiach procesowych rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do uznania, iż ww. pismo zostało rzeczywiście sporządzone przez radcę prawnego M. K., albowiem nie zostało przez niego podpisane. Trafne było zatem postępowanie Przewodniczącego WSD, który wezwanie do uzupełnienia braku formalnego „kasacji” skierował jedynie do G. S..

Nie można się zgodzić z obwinionym w zakresie kwestionowania prawidłowości doręczenia wezwania do uzupełnienia braków kasacji jemu samemu. To, że korespondencję skierowano pod adres, w którym G. S. przebywa jedynie sporadycznie a który sam podał organom dyscyplinarnym, stanowi okoliczność działającą na niekorzyść obwinionego. Zgodnie bowiem z art. 75 § 1 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym (w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p.), obowiązkiem obwinionego jest informowanie organów dyscyplinarnych o każdej zmianie miejsca swego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni. Zgodnie zaś z art. 139 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p., jeżeli strona, nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. Biorąc pod uwagę to, że to na obwinionym ciążył obowiązek dbania o to, aby Wyższy Sąd Dyscyplinarny dysponował jego aktualnym adresem zamieszkania lub pobytu,

wysłanie korespondencji pod adres nieaktualny uzasadniało przyjęcie fikcji doręczenia, której konsekwencje były zawinione przez G. S., a nie wynikały z przyczyn niezależnych od niego. Brak było zatem podstaw do przywrócenia G. S. terminu do uzupełnienia braku formalnego kasacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.